

Betty Smith

ΤΟ
ΑΥΡΙΟ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΛΥΤΕΡΟ

|||||
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ
ΦΑΚΙΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Betty Smith, *Tomorrow wil be better*, 1948

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Αλεξάνδρα Δένδια
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 1948, 1971, Betty Smith

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3640-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83640

Κ.Ε.Π. 5339, κ.π. 19547

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

BETTY SMITH

ΤΟ ΑΥΡΙΟ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Φακίνου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Πιο παγωμένο, πιο μοναχικό μέρος σ' ολόκληρο τον κόσμο, σκέφτηκε η Μάρτζι Σάνον, από έναν έρημο δρόμο του Μπρούκλιν Σάββατο βράδυ δεν θα μπορούσε να υπάρχει. Έσφιξε ακόμα πιο πολύ πάνω της το παλτό της καθώς έστριβε σε μια γωνία. Είχε βγει και περπατούσε στους παγωμένους χειμωνιάτικους δρόμους επειδή ήταν δεκαεφτά χρονών και δούλευε. Ήταν ανεξάρτητη πλέον. Δεν ήταν υποχρεωμένη να γυρίζει σπίτι απ' τις εννιά. Ένιωθε ότι όφειλε να εκμεταλλευτεί τούτη την ελευθερία, που με τόσο κόπο είχε κερδίσει, ακόμα κι αν πέθαινε απ' το κρύο. Πόσο εύκολα όμως θα μπορούσε να τα παρατήσει· να γυρίσει στο σπίτι της και να καθίσει στη ζεστή κουζίνα! Αλλά έπρεπε να αντέξει· να κάνει τη μητέρα της να συνηθίσει στην ιδέα ότι πέρα από τους τοίχους του θλιβερού σπιτιού υπήρχε ένας μεγαλύτερος κόσμος. Έτσι, περπατούσε μόνη στους δρόμους ένα παγωμένο βράδυ του Ιανουαρίου.

Η Μάρτζι είχε παρατήσει το σχολείο στα δεκάξι, αφού φοίτησε για δύο χρόνια στο Γυμνάσιο της Ανατολικής Περιφέρειας. Περιέμενε πώς και πώς να παρατήσει το σχολείο,

να πιάσει δουλειά, να είναι ανεξάρτητη και να έχει λίγα δικά της χρήματα. Ανυπομονούσε να αρχίσει να ζει τη ζωή της. Είχε βρει δουλειά – μια ενδιαφέρουσα δουλειά. Διάβαζε την αλληλογραφία στην εταιρεία ταχυδρομικών παραγγελιών Τόμσον-Τζόνσον, η οποία είχε τα γραφεία και τις αποθήκες της κοντά στις αποβάθρες του Μπρούκλιν – μία ώρα με το τρόλεϊ από το σπίτι της.

Παρ' όλα αυτά, είχε τελικά αποδειχτεί ότι η ανεξαρτησία που με τόση λαχτάρα αποζητούσε απείχε πολύ από την πραγματικότητα. Η μητέρα της έσφιξε κι άλλο τα λουριά και η κτητικότητα της έγινε ακόμα πιο ασφυκτική, έτσι η Μάρτζι, όπως πολλά κορίτσια φτωχών οικογενειών στο Μπρούκλιν, ήταν αναγκασμένη να δίνει όλο τον μισθό της για να βοηθάει στο σπίτι.

Έβγαζε δώδεκα δολάρια την εβδομάδα. Όπως ο πατέρας της, άφηνε τον σφραγισμένο φάκελο με τον μισθό στην απλωμένη παλάμη της μητέρας της κάθε απόγευμα Σαββάτου. Αυτό ήταν το έθιμο· ένας τίμιος άντρας ή ένα καλό παιδί έφερνε κλειστό στο σπίτι τον φάκελο με τον μισθό.

Η Φλο έπαιρνε δύο δολάρια από τον φάκελο και τα έδινε στη Μάρτζι. Απ' αυτά εκείνη πλήρωνε τα ναύλα του τρόλεϊ για να πηγαινοέρχεται στη δουλειά και αγόραζε κάθε μέρα ένα σάντουιτς με μορταδέλα και καφέ, το κλασικό μεσημεριανό που έτρωγαν στο διάλειμμα οι περισσότερες συνάδελφοί της. Της έμεναν πενήντα σεντς την εβδομάδα για όλα τα υπόλοιπα: το χοτ ντογκ που απολάμβανε μαζί με μία φίλη όταν έπαιρναν το τρόλεϊ για το Κανάρσι τις Κυριακές του καλοκαιριού ή τη ζεστή σοκολάτα με την

ψεύτικη κρέμα σαντιγί και τα δυο μπισκότα στο πιατάκι, τη λιχουδιά με την οποία έκλεινε παραδοσιακά μια κυριακάτικη βόλτα στο Μπρούκλιν. Με αυτό το ποσό επίσης έπρεπε να αγοράζει κάπου κάπου και ένα φτηνό κραγιόν.

Ποτέ δεν της έφταναν τα χρήματα της Μάρτζι για όλα αυτά τα πράγματα που ένα νεαρό κορίτσι θέλει τόσο απεγνωσμένα. Παραδείγματος χάρη, πολύ θα ήθελε να κάνει αυτό το φιλαριστό καρέ που ήταν τώρα της μόδας, όπως είχε τα μαλλιά της η Ρίνι, η φίλη της από το γραφείο. Όμως ένα τέτοιο κούρεμα σήμαινε ότι θα έπρεπε να πηγαίνει συχνά στον κουρέα (και να δίνει επιπλέον μία πεντάρα πουρμπουάρ), για να διατηρούνται τα μαλλιά της περιποιημένα. Από τη στιγμή που δεν της περίσσευαν, έπρεπε να αρκεστεί στο κοντό, ίσιο καρέ με τα λεπτά, γυριστά σαν αγκίστρι μπουκλάκια που κολλούσε σε κάθε μάγουλο.

Καμιά φορά είχε μια μικρή φαντασίωση. Πες ότι έπαιρνε αύξηση! Θα το έλεγε στη μητέρα της; Θα μπορούσε να πάρει τα επιπλέον δολάρια, ένα ή δύο, από τον φάκελο και να τον ξανακλείσει προτού τον φέρει στο σπίτι. Και πόσα θα μπορούσε να κάνει η Μάρτζι μ' αυτά τα επιπλέον χρήματα! Και πάλι όμως, σκέφτηκε, θα ήταν κλεψιά. Θυμήθηκε τι της είχε πει μία δασκάλα στο δημοτικό, όταν την είχε τσακώσει να ρίχνει κλεφτές ματιές στην κόλα τής διπλανής της την ώρα που έγραφαν διαγώνισμα.

«Έτσι ξεκινά ένας εγκληματίας» είχε πει η δασκάλα. «Αντιγράφει σε ένα διαγώνισμα και την βγάζει καθαρή. Μετά περνάει σε άλλες απατεωνιές, όλο και μεγαλύτερες. Και στο τέλος καταλήγει στη φυλακή».

Η Μάρτζι δεν είχε καμία πρόθεση να γίνει εγκληματίας. Όμως... Ποιος θα το μάθαινε; Ήταν σαν εκείνο το παλιό δίλημμα που της έθεταν όταν ήταν μικρή: Αν μπορούσες να πατήσεις ένα κουμπί και να πεθάνει ένας Κινέζος στην Κίνα που θα σου άφηνε ένα εκατομμύριο δολάρια, θα το πατούσες; Κάποιες φορές η Μάρτζι είχε αποφασίσει ότι θα το πατούσε πολύ αποφασιστικά· άλλες, πάλι, είχε αποφασίσει ότι ένα εκατομμύριο δολάρια ποτέ δεν θα επανόρθωναν για το γεγονός ότι θα είχε προκαλέσει έναν θάνατο – ακόμα κι ενός Κινέζου στην άλλη άκρη του κόσμου. Όπως και να 'χει, ποτέ δεν της δόθηκε η ευκαιρία να πατήσει αυτό το κουμπί και άμεσα δεν διαφαινόταν η παραμικρή ελπίδα να της δώσουν αύξηση. Οπότε δεν είχε καμία απόφαση να πάρει.

Η Μάρτζι σχεδίαζε να περάσει από το σπίτι του Φράνκι άλλη μια φορά προτού γυρίσει στο δικό της. Δεν ήταν ερωτευμένη μαζί του, όμως ήταν ένα από τα ελάχιστα αγόρια που γνώριζε. Της είχε τραβήξει πρώτη φορά το ενδιαφέρον όταν ανέβηκε να παραλάβει το απολυτήριό του την ημέρα που αποφοίτησαν από το δημόσιο δημοτικό σχολείο. Εκείνη ήξερε μόνο ότι τον έλεγαν Φράνκι κι ότι ήταν ένα ταπεινό μελαχρινό αγόρι με καταγωγή από την Ιρλανδία. Στην αποφοίτηση όμως τον φώναξαν με το ονοματεπώνυμό του: Φράνσις Ξαβιέ Μαλόουν. Το όνομα, έτσι όπως ακούστηκε, είχε κάτι το σπουδαίο, σαν ένα μυστήριο που αποκαλύπτεται. Και έκτοτε ο ίδιος ο Φράνκι τής φαινόταν σπουδαίος.

Η Μάρτζι είχε περάσει ήδη δύο φορές από το σπίτι του

κάνοντας βόλτα γύρω από το τετράγωνο. Αυτή τη φορά ανταμείφθηκε. Ο Φράνκι κατέβαινε με ζωηρό βήμα τα σκαλιά. Εκείνη έκανε ότι ξαφνιάστηκε κάπως όταν της μίλησε, λες και την έβγαλε από βαθιά περιουλλογή.

«Πώς πάει, Μαρτζ;»

«Δεν έχει φρικτό κρύο;» απάντησε με ένα νάζι στη φωνή εκείνη, προσπαθώντας να ακουστεί προκλητική.

«Δεν λες τίποτα!»

Ο Φράνκι πήγε προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς το γωνιακό ψιλικατζίδικο, για ένα πακέτο τσιγάρα ή για να δει αν είχε έρθει η πρωινή εφημερίδα. Η Μάρτζι καταράστηκε την τύχη της που είχε πάει προς τα δεξιά κάνοντας βόλτα στο τετράγωνο. Αν είχε πάει από την άλλη, θα την είχε προφτάσει και θα είχαν περπατήσει μαζί μέχρι τη γωνία. Ο Φράνκι δεν ήταν καμιά σπουδαία περίπτωση, το 'ξερε αυτό η Μάρτζι, αλλά από το τίποτα καλός ήταν. Έφτανε και περίσσευε μέχρι να εμφανιστεί ένα κανονικό αγόρι.

Παρόλο που ήταν μόλις λίγο μετά τις εννιά όταν γύρισε στο σπίτι, η Φλο, καχύποπτη, την τάραξε στις ερωτήσεις.

«Πού ήσουν;» την ρώτησε.

«Πουθενά».

«Κανείς δεν πάει πουθενά βραδιάτικα μες στον χειμώνα».

«Είχα βγει απλώς μια βόλτα».

«Κανείς δεν βγαίνει απλώς μια βόλτα μες στο κρύο. Κάπου ήσουν και φοβάσαι να το πεις στη μητέρα σου».

«Ωχ, μαμά!» παραπονέθηκε η Μάρτζι.

«Εγώ για το καλό σου το λέω. Αν γυρνάς από δω κι από

κει και σε εκμεταλλευτεί κάνας άντρας, μην έρθεις μετά να μου κλαυτείς».

«Δεν ξέρω κανέναν άντρα. Κι ακόμα κι αν ήξερα, δεν έχω πού να πάω για να με εκμεταλλευτεί».

«Και μέρη υπάρχουν και τρόποι υπάρχουν, αν πηγαίνεις γυρεύοντας» είπε αινιγματικά η Φλο. «Πες μου πού ήσουν».

«Είχα πάει βόλτα στη γειτονιά. Αλήθεια σου λέω, μα τον Θεό. Άσε με ήσυχη, μαμά. Σε παρακαλώ!»

«Ίδια ο πατέρας σου! Αρπάζεσαι με το παραμικρό».

«Πού είναι ο μπαμπάς;» ρώτησε η Μάρτζι, χαρούμενη που άλλαζε θέμα.

«Ένας Θεός ξέρει. Και λείπει όλη την ώρα. Κάθε βράδυ μ' αφήνει να κάθομαι μόνη στο σπίτι και...»

Η Φλο συνέχισε να μιλάει, να μιλάει ακατάπαυστα, για ένα γνώριμο θέμα.

Η Μάρτζι άργησε να ζεσταθεί, όταν ξάπλωσε. Στο τέλος κουκουλώθηκε με τα σκεπάσματα και, παίρνοντας βαθιές ανάσες μες στον περικόλειστο αυτό χώρο, τα κατάφερε. Χαλάρωσε και σιγά σιγά νύσταξε ακούγοντας τον χειμωνιάτικο αέρα που χτυπούσε στο παράθυρο. Πόσο τυχερή είμαι, σκέφτηκε, που έχω ένα σπίτι και είμαι στα ζεστά. Πρέπει να είναι φρικτό να μην έχεις πού να πας τα κρύα βράδια και απλώς να περιφέρεσαι στους δρόμους μέχρι να πεθάνεις απ' το κρύο. Κι αν πάρω αύξηση, ευχαρίστως θα την δώσω στη μαμά. Είναι υπέροχο να έχεις σπίτι και οικογένεια.

Το όνειρο άρχισε προτού την πάρει για τα καλά ο ύπνος.

Ήταν ένα παλιό όνειρο, που το έβλεπε ξανά και ξανά· αναβίωνε εκείνη τη μέρα που, όταν ήταν μικρή, είχε χαθεί στους δρόμους του Μπρούκλιν. Ήξερε ότι το όνειρο ερχόταν και ήξερε πόσο τρομακτικό ήταν. Καθώς λαγοκοιμόταν, έπαιξε με την ιδέα να ξυπνήσει προτού παρασυρθεί και κοιμηθεί βαθιά. Όμως δεν κατάφερε να καταπολεμήσει τη γλυκιά, χαλαρωτική αδυναμία. Βυθίστηκε στον ύπνο.

Ήταν καλοκαίρι στο όνειρο· ένα ζεστό καλοκαιρινό πρωινό. Το όνειρο άρχιζε με την αίσθηση του καυτού αέρα στα πόδια της. Χαμήλωσε το βλέμμα. Ναι, φορούσε κοντές κάλτσες και τα καινούργια καφετιά σανδάλια που της είχε αγοράσει η μητέρα της στου Μπάτερμαν με σαράντα εννέα σεντς. Καμάρωνε πολύ γι' αυτά τα καινούργια σανδάλια. Η χαρά που ένιωθε γι' αυτά ήταν από τις πρώτες της αναμνήσεις. Και στο όνειρο καμάρωνε για τα σανδάλια ξανά απ' την αρχή.

Ήταν πέντε χρονών στο όνειρο και η μητέρα της μια όμορφη γυναίκα στα είκοσι πέντε – τουλάχιστον φάνταζε όμορφη στα μάτια του μικρού κοριτσιού. Με κάποιον ανεξήγητο τρόπο η μητέρα εξαφανίστηκε και το παιδί χάθηκε. Χάθηκε στους δρόμους του Μπρούκλιν. Η Μάρτζι τριγύριζε από στενό σε στενό νιώθοντας τον πανικό να μεγαλώνει ολοένα μέσα της. Τότε έστριψε σε μία γωνία ενός γνώριμου δρόμου και χάρηκε, επειδή ήξερε ότι το σπίτι της βρισκόταν μόλις δυο βήματα μακριά. Όμως υπήρχαν δύο θεόρατες σιδερένιες πύλες στο τέρμα του δρόμου, που τον έφραζαν. Έτρεξε προς τα εκεί. Είδε τον Φράνκι να

στέκεται πίσω τους. Ήταν ο Φράνκι σε νεαρή ηλικία, όχι το αγόρι από το δημοτικό. Το κορίτσι ανακουφίστηκε. Εκείνος θα της άνοιγε τις βαριές σιδερένιες πύλες. Καθώς όμως πλησίαζε, τον είδε που χαμογελούσε ειρωνικά και άκουσε έναν ξερό μεταλλικό κρότο. Είχε κλειδώσει τις πύλες κι εκείνη δεν μπορούσε να περάσει. Η Μάρτζι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Ένας ήχος στο δωμάτιο την ξύπνησε. Ανακάθισε και αφουγκράστηκε προσεκτικά για μια στιγμή προτού καταλάβει ότι ο ήχος προερχόταν από την ίδια. Είχε κλάψει φωναχτά στον ύπνο της. Τι χασμή, μάλωσε τον εαυτό της, να κλαίω μες στον ύπνο μου! Και από πού κι ως πού είδα τον Φράνκι; Άπλωσε το χέρι και άγγιξε τον τοίχο. Κοίταξε από την πόρτα του υπνοδωματίου της προς το σαλόνι και είδε τα μακρόστενα παράθυρα να φέγγουν από τα φώτα του δρόμου. Είμαι στο σπίτι μου, καθησύχασε τον εαυτό της. Είμαι ασφαλής στο κρεβάτι μου. Αν όμως με πάρει πάλι ο ύπνος, το όνειρο θα συνεχιστεί. Θα μετρήσω αργά μέχρι το εκατό.

Όμως αποκοιμήθηκε πριν φτάσει στο εξήντα. Κι αυτή τη φορά ήταν ένας ύπνος βαθύς και χωρίς όνειρα – όπως δικαιούνται να κοιμούνται οι νέοι.

Μια γυναίκα διέσχισε βιαστική τους φτωχικούς δρόμους του Γουίλιαμσπεργκ έχοντας μαζί ένα μικρό παιδί που προσπαθούσε να την προφτάσει τρέχοντας πεισματικά με μικρά βήματα, σταματώντας κάθε τόσο για να πάρει ανάσα και τρέχοντας μετά με ακόμα πιο γρήγορα βήματα για να αναπληρώσει τον χρόνο που είχε χάσει όσο κοντοστεκόταν.

«Τελευταία φορά που σε παίρνω μαζί μου» το μάλωσε αφηρημένα η γυναίκα. «Την επόμενη φορά θα σ' αφήσω μόνη στο σπίτι».

Η απειλή αυτή δεν σήμαινε τίποτα για το μικρό κορίτσι. Η φωνή της μητέρας της, πάντοτε υψωμένη σε ένα μονότονο παράπονο, ήταν για το παιδί ο ρυθμός της ίδιας της ζωής. Αν η φωνή είχε γίνει ξαφνικά τρυφερή, η μικρή θα είχε μπερδευτεί. Θα είχε γκρεμιστεί ο μόνος κόσμος που γνώριζε και στη θέση του θα έβρισκε κάτι τρομακτικά ξένο.

«Κάθε φορά τα ίδια και τα ίδια» συνέχισε εκνευρισμένη η Φλο. «Όλο γκρίνια και γκρίνια. “Πάρε με! Πάρε με μαζί σου! Θα είμαι καλή!”» είπε με αφύσικα τσιριχητή φωνή.

Το παιδί, λαχανιασμένο, σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τη μητέρα του. Αναρωτήθηκε ποιανής τη φωνή μιμούσανταν.

Η Μάρτζι δεν ήξερε καμία που να μιλάει έτσι. Η μητέρα σαν να διάβασε τις σκέψεις του παιδιού.

«Ναι, εσύ! Εσένα εννοώ! Και μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις τι λέω».

Η φωνή της είχε έναν θιγμένο τόνο και το παιδί ένιωθε ένοχη στενοχώρια.

«Ίδια ο πατέρας σου!» συνέχισε η γυναίκα κάπως αγανακτισμένη. «Δεν ξέρεις ποτέ σου τι θες και, όταν αποκτάς αυτό που νομίζεις ότι θες, είσαι ευχαριστημένη; Όχι!»

Κι έτσι συνέχισε να μουρμουράει.

Η Φλο δεν αντιπαθούσε το παιδί. Αν η φλέβα της ζωτικής αλήθειας που υπήρχε μέσα της κατάφερνε να ραγίσει τη σκληρή επικάλυψη της ανησυχίας, της πικρίας και του ανείπωτου, η αγάπη της για το παιδί θα είχε φανερωθεί. Της γκρίνιαζε και την μάλωνε, επειδή η μικρή ήταν η μοναδική της συναισθηματική διέξοδος· ήταν ο αποδέκτης της φωνής της, ένα σύμβολο στο οποίο έστρεφε τις σκέψεις που έκανε φωναχτά. Κανείς άλλος δεν άκουγε με τόση προθυμία, κανείς δεν προσπαθούσε τόσο σκληρά να καταλάβει. Αν ο Θεός ο ίδιος της ζητούσε να λογοδοτήσει που βασάνιζε ακατάπαυστα τη μικρή με την γκρίνια της, εκείνη θα είχε πει προς υπεράσπισή της:

«Δεν σημαίνει τίποτα. Ούτως ή άλλως δεν καταλαβαίνει για τι πράγμα μιλάω».

Έπειτα θα είχε ανασκευάσει τους ισχυρισμούς της με τον παράξενο θηλυκό τρόπο της συμπληρώνοντας:

«Εξάλλου, όσο πιο σύντομα μάθει ότι ο κόσμος δεν είναι μόνο αγάπες και λουλούδια, τόσο το καλύτερο για εκείνη».

Έφτασαν σε μια διασταύρωση. Η Φλο πήγε να πιάσει το χέρι του κοριτσιού. Η Μάρτζι, επειδή φοβήθηκε ότι η μητέρα της ήθελε να την τραβήξει για να πάει πιο γρήγορα, έβαλε το χέρι της πίσω από την πλάτη της και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Καλά λοιπόν! Μη μου δίνεις το χέρι σου. Φρόντισε να χαθείς! Και τότε θα δεις πόσο με νοιάζει».

Στάθηκαν στο πεζοδρόμιο όσο η Φλο κοιτούσε τον δρόμο από τον οποίο κανείς δεν ήθελε να περνάει. Έπιανε ένα οικοδομικό τετράγωνο και κατέληγε σε αδιέξοδο. Στο τέρμα του διακρίνονταν οι σιδερένιες πύλες, τριάμισι μέτρα ψηλές, ενός καταθλιπτικού, γκρίζου νοσοκομείου για απόρους. Οι πύλες έκαναν τον δρόμο να μοιάζει με μακρόστενο κλουβί. Υπήρχε η αίσθηση ότι, αν έστριβες σε αυτόν τον δρόμο, το άνοιγμα θα έκλεινε πίσω σου και οι κλειδωμένες πύλες μπροστά θα σε κρατούσαν για πάντα δέσμιο σε αυτό το τετράγωνο της πόλης.

Ο δρόμος αυτός προκαλούσε ανησυχία στη Φλο. Εντούτοις, την ίδια στιγμή τον έβρισκε συναρπαστικό. Καθαρήτριο, σκέφτηκε. Ναι, μοιάζει με το Καθαρήτριο, όπου περιφέρονται οι χαμένες ψυχές και κανείς δεν νοιάζεται. Δίνει την εντύπωση ότι τίποτα δεν μπορεί να ζήσει σε αυτόν τον δρόμο· ούτε δέντρα ούτε σπουργίτια ούτε φίκοι ούτε γεράνια.

‘Αραγε είναι αλήθεια αυτό που λένε γι’ αυτόν τον δρόμο; Εκείνος ο δολοφονημένος άντρας, λένε, βρέθηκε θαμμένος μέσα στο τσιμέντο σε κάποιο κελάρι. Κάθε δυο σπίτια υπάρχει μια πόρνη. Αναρωτιέμαι αν αυτός ποτέ...

Αμέσως όμως έδωσε τη σκέψη ο άντρας της να είχε υπάρξει ποτέ άπιστος. Πού να τα βρει τα δυο δολάρια εξάλλου; συλλογίστηκε. Αφού μου δίνει όλο του τον μισθό. Η μητέρα μου –ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή της– είχε δίκιο. «Να τον βάζεις να σου δίνει τον φάκελο με τον μισθό του όσο είναι ακόμα κλειστός» έλεγε. «Να τον βάλεις να σ' το υποσχεθεί το πρώτο βράδυ του γάμου σας. Ένας άντρας υπόσχεται τα πάντα τότε» είχε πει. Χαίρομαι που τον έβαλα να το υποσχεθεί πριν από έξι χρόνια. Επειδή τώρα δεν θα μου έδινε καμία υπόσχεση. Είπε φωναχτά στο παιδί τις σκέψεις της.

«Η γιαγιά σου ήταν καλή γυναίκα. Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό».

Η Μάρτζι σάσισε. Δεν μπορούσε να καταλάβει πού κολλούσε η γιαγιά. Άρχισε να κλαψουρίζει. Η Φλο αναστέναξε ενοχλημένη.

«Τι είναι πάλι;» την ρώτησε.

«Ο δρόμος» είπε κλαψουρίζοντας το παιδί.

«Τι έχει ο δρόμος;»

«Δεν μ' αρέσει έτσι όπως με κοιτάζει».

Η Φλο απευθύνθηκε στον άδειο δρόμο.

«Σε τούτο το κοριτσάκι δεν αρέσει έτσι όπως το κοιτάς. Οπότε σταμάτα τώρα. Μ' ακούς; Αλλιώς θα σου δείξω εγώ, Δρόμε».

Η Μάρτζι κοίταξε με ενδιαφέρον αριστερά και δεξιά τον δρόμο, περιμένοντας όντως να συμβεί κάποιο θαύμα.

«Δεν σταματάει» είπε. «Ακόμα με κοιτάζει».

«Αμάν πια!» είπε η εκνευρισμένη μητέρα. «Δεν έχει

μάτια ο δρόμος. Δεν μπορεί να σε κοιτάξει. Εξάλλου, αν σε κοιτάξει» είπε αλλάζοντας τώρα τακτική, όπως συνήθιζε, κάτι που τόσο μπέρδευε τη Μάρτζι «δεν είναι ανάγκη να στέκεσαι και να τον κοιτάξεις κι εσύ. Πάμε απέναντι και μη σε ξανακούσω να λες τέτοιες ανοησίες».

Το παιδί φοβόταν να διασχίσει τον τρομακτικό δρόμο. Έκανε να πιάσει το χέρι της μητέρας. Η γυναίκα πήρε την εκδίκησή της αντιγράφοντας την προηγούμενη χειρονομία ανεξαρτησίας του παιδιού. Έβαλε το χέρι της πίσω από την πλάτη της και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Δάκρυα ήρθαν και στάθηκαν στα μάτια του παιδιού.

«Είδες; Πώς σου φαίνεται τώρα;» ρώτησε η Φλο.

Και το παιδί δεν ήξερε τι να απαντήσει.

Διέσχισε βιαστική τον δρόμο. Τα αδύνατα πόδια του κοριτσιού δούλευαν σαν πιστόνια προσπαθώντας να την προφτάσουν. Η γυναίκα περπατούσε πιο γρήγορα όταν έφτασε απέναντι και το παιδί άρχισε να μένει πίσω. Η Φλο ήταν σίγουρη ότι η Μάρτζι θα την προλάβαινε.

Έτσι πρέπει να τα μαθαίνεις τα παιδιά, σκέφτηκε. Να τα χλευάζεις, όταν φοβούνται. Τέλος πάντων, έτσι αναγκάστηκα να μάθω εγώ.

Μια σκέψη προσπάθησε να σχηματιστεί δειλά στο πίσω μέρος του μυαλού της. Και τι ακριβώς έμαθες; ρώτησε αυτή η δειλή σκέψη. Μα... μα... έμαθα πώς να τα βγάζω πέρα στον κόσμο. Ναι, ε; την περιγέλασε η σκέψη. Ναι! της απάντησε. Όμως η απάντηση δεν ήταν πολύ πειστική.

Η Φλο είχε προχωρήσει τόσο πολύ, που η Μάρτζι τα πα-

ράτησε· έπαψε πια να προσπαθεί να την προφτάσει. Γύρισε και πήγε πίσω στον δρόμο. Ήθελε να μάθει αν θα την κοιτούσε ακόμα με αυτόν τον παράξενο τρόπο. Έστριψε και άρχισε να προχωρά αργά προς τις πύλες, χαζεύοντας ένα ένα τα σπίτια, περιμένοντας κάτι να συμβεί. Τώρα είχε φτάσει κοντά στις πύλες. Προς μεγάλη της έκπληξη, δεν έκλειναν τον δρόμο. Ήταν απέναντι από το ρείθρο ενός άλλου δρόμου, που συνεχιζόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Η Μάρτζι ξέχασε την κούρασή της στη στιγμή και διέσχισε χοροπηδώντας τον δρόμο, ξεχνώντας να κοιτάξει αριστερά και δεξιά, όπως της είχε μάθει η μητέρα της. Πιάστηκε από τα σιδερένια κάγκελα της πύλης, κόλλησε το κορμάκι της επάνω, έκλεισε σφιχτά τα μάτια για μια στιγμή, ώστε να της προκαλέσει μεγαλύτερη έκπληξη αυτό που θα έβλεπε, και μετά τα άνοιξε διάπλατα για να κοιτάξει μέσα.

Τα απογοητευμένα μάτια της δεν είδαν τίποτα στην αρχή, μόνο γκρίζα θλιβερά κτίρια και γκρίζους θλιβερούς τοίχους. Όσο όμως κοιτούσε, ένα γκρίζο φορτηγό σαν κουτί πλησίασε το κτίριο. Δύο άντρες ντυμένοι στα λευκά έβγαλαν ένα κρεβάτι από το πίσω μέρος. Αλλά τι παράξενο κρεβάτι! Δεν είχε ούτε κεφαλári ούτε κάτω μέρος ή πόδια. Η Μάρτζι ήξερε ότι ήταν κρεβάτι, επειδή πάνω του κοιμόταν ένας άντρας. Της φάνηκε παράξενο που κοιμόταν μέρα μεσημέρι. Ο πατέρας της κοιμόταν το βράδυ. Εξίσου παράξενο ήταν που ο άντρας κοιμόταν με τα ρούχα. Είδε τα παπούτσια του να εξέχουν από την άκρη τής γκρίζας κουβέρτας. Και υπέθεσε ότι κάπου θα πήγαινε

μόλις ξυπνούσε, επειδή πάνω στο στήθος του περίμενε έτοιμο το καπέλο του.

Μια πόρτα άνοιξε και βγήκε μια γυναίκα ντυμένη στα λευκά. Οι άντρες τής χαμογέλασαν και ο ψηλός κάτι της είπε. Η λευκοντυμένη γυναίκα τούς χαμογέλασε με τη σειρά της, πήρε το καπέλο του κοιμισμένου άντρα και το φόρεσε στραβά στο κεφάλι της. Ο ψηλός άντρας άφησε το κρεβάτι από τη μια μεριά και με το ελεύθερο πια χέρι του προσπάθησε να την αγκαλιάσει. Όταν το κρεβάτι έγειρε κάπως, έβαλαν και οι τρεις τα γέλια.

Εκείνη τη στιγμή βγήκε μια Αδερφή και στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας βάζοντας τα χέρια της μες στα φαρδιά μανίκια της σαν να ήταν μανσόν. Οι δύο άντρες και η γυναίκα δεν την είχαν δει και η Μάρτζι ψιθύρισε «Τον νου σας!» προσπαθώντας να τους προειδοποιήσει. Ήξερε με κάποιον τρόπο ότι δεν έκανε να δείχνουν ότι διασκεδάζουν ενώ ο ντυμένος άντρας κοιμόταν του καλού καιρού σε εκείνο το παράξενο κρεβάτι.

Ξαφνικά η λευκοντυμένη γυναίκα γύρισε και είδε την Αδερφή. Έβγαλε το καπέλο, το άφησε πάλι στο στήθος του άντρα και μπήκε τρέχοντας στο κτίριο. Οι δύο άντρες έπιασαν καλά το κρεβάτι και το μετέφεραν μέσα, ενώ η Αδερφή βάδιζε πίσω τους στητή σαν στρατιώτης. Το κοριτσάκι περίμενε, όμως δεν συνέβη τίποτε άλλο. Ο καλοκαιρινός ήλιος έλαμπε στον γκρίζο αδειανό ουρανό.

Η Μάρτζι προσπάθησε να απαντήσει στα ερωτήματα που της είχε προκαλέσει η εικόνα του άντρα: Γιατί κοιμόταν μέρα μεσημέρι και, επίσης, γιατί κοιμόταν στον δρό-

μο σχεδόν; Γιατί οι άντρες κουβαλούσαν το κρεβάτι του σαν να μην τους ενδιέφερε αν έπεφτε κάτω και χτυπούσε; Γιατί ο ψηλός άντρας ήθελε να φιλήσει τη λευκοντυμένη γυναίκα όταν φόρεσε το καπέλο του άντρα και γιατί φοβήθηκαν τόσο όταν είδαν την Αδερφή; Δεν τους είχε μαλώσει. Είχε απλώς σταθεί εκεί αμίλητη. Όμως αυτοί είχαν αντιδράσει λες και τους είχε βάλει τις φωνές.

Η Μάρτζι κατηφόρισε τον κάθετο δρόμο, ώσπου συνάντησε μερικά κοριτσάκια που έπαιζαν ένα παιχνίδι που λεγόταν «αγαλματάκια». Η μάνα έπιασε ένα κορίτσι από το χέρι, το στροβίλιζε και μετά το άφηνε. Εκείνο κοκάλωνε σε όποια στάση βρισκόταν όταν το άφηνε η μάνα. Υπήρχαν ήδη τρία αγαλματάκια και απέμεναν άλλα δύο. Η Μάρτζι πλησίασε δειλά τη μάνα και άπλωσε το χέρι της. Εκείνη την αγνόησε, έτσι η Μάρτζι άρχισε να στροβιλίζεται μόνη της, παραπάτησε δήθεν ζαλισμένη και σταμάτησε τραμπαλίζοντας στο ένα πόδι, σήκωσε το χέρι ψηλά σαν το Άγαλμα της Ελευθερίας και, σαν τελευταία πινελιά, έβγαλε τη γλώσσα. Ξαφνικά τα υπόλοιπα αγαλματάκια ζωντάνεψαν και άρχισαν να επιτίθενται στην παρείσακτη με στριγκλιές.

«Αυτή δεν μένει εδώ!» είπε κάποια.

«Φύγε!» φώναξε μια άλλη.

«Δίνε του!» πρόσταξε η μάνα.

«Φύγε απ' τη γειτονιά μας! Να πας να παίξεις στη δική σου βρομογειτονιά» προειδοποίησε το μεγαλύτερο κορίτσι.

Λες και περίμεναν αυτό το σύνθημα, τα κορίτσια όρμησαν προς το μέρος της με υψωμένες τις γροθιές. Δεν

την χτύπησαν, αλλά χαστούκιζαν τον αέρα τόσο κοντά στο πρόσωπό της, που έκαναν τις αφέλειές της να κουνιούνται. Η Μάρτζι ζάρωσε για μια στιγμή φοβισμένη και κάλυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της. Μετά κατηφόρισε τρέχοντας τον δρόμο.

Έστριψε σε μια γωνία και κάθισε στο πεζοδρόμιο για να πάρει μια ανάσα. Προσπάθησε να καταλάβει τι είχε συμβεί και κατέληξε ότι τα κοριτσάκια δεν την ήθελαν στη γειτονιά τους. Αποφάσισε ότι θα έκανε κι εκείνη το ίδιο, αν κάποιο άγνωστο κορίτσι ερχόταν ποτέ να παίξει στη δική της γειτονιά. Έτσι πρέπει να γίνεται, σκέφτηκε. Ο καθένας πρέπει να παίζει στη δική του γειτονιά. Κι εγώ πρέπει να κυνηγάω όλα τα ξένα κορίτσια που έρχονται να παίξουν στη γειτονιά μου.

Ένας δυνατός θόρυβος ανέβαινε από το καλντερίμι κάτω από τα πόδια της. Μια μεγάλη άμαξα ζυθοποιίας γεμάτη με βαρέλια μπύρας κατηφόριζε τον δρόμο. Τέσσερα θεόρατα κατάμαυρα άλογα την έσερναν. Από το ύψος που τις έβλεπαν τα μάτια του παιδιού οι δεκαέξι οπλές που ανεβοκατέβαιναν βαριά και ρυθμικά ήταν λες και κατέκλυζαν ολόκληρο τον κόσμο. Η Μάρτζι σήκωσε με το ζόρι το βλέμμα της προς τα πάνω, μακριά από το τρομερά συναρπαστικό θέαμα των οπλών που σφυροκοπούσαν το καλντερίμι. Ο αμαξάς με τη δερμάτινη ποδιά –τα χέρια του γύρω από τα δερμάτινα γκέμια– ήταν ανασηκωμένος στο κάθισμά του και τα πόδια του στηρίζονταν στο ταμπλό. Τραβούσε τόσο δυνατά τα χαλινάρια, που τα άλογα είχαν τεντώσει προς τα πίσω τα κεφάλια τους σχηματίζοντας

μια έντονη καμπύλη. Τα μεγάλα κίτρινα δόντια ενός από τα μπροστινά άλογα φανερώθηκαν και η Μάρτζι ήταν σίγουρη ότι θα την δάγκωνε. Μια σπίθα που πετάχτηκε από κάποια οπλή στο καλντερίμι την έκανε να χαμηλώσει πάλι το βλέμμα. Νόμιζε ότι έβγαινε φωτιά από τα άλογα – μια φωτιά που θα την έκαιγε, αν εξακολουθούσε να κάθεται εκεί. Όμως ήταν πολύ τρομαγμένη για να κουνηθεί. Τα πόδια των αλόγων φάνταζαν πιο μεγάλα, έμοιαζαν να έρχονται καταπάνω της. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. Καθώς περνούσαν σαν σίφουνας από μπροστά της, άνοιξε λίγο το ένα μάτι. Εστίασε στο πόδι ενός αλόγου και είδε εκεί κάτι που δεν είχε ξαναδεί: μια τούφα άγριες τρίχες. Το αναστατωμένο αεράκι που προκάλεσε η κίνηση των αλόγων έκανε την τούφα αυτή να κουνιέται. Η Μάρτζι άνοιξε διάπλατα και τα δυο της μάτια και είδε ότι όλα τα άλογα είχαν τέτοιες τρίχες στα πόδια τους. Καθώς περνούσε από δίπλα της η άμαξα, εκείνη κοίταξε καλά καλά τις ρόδες, εντυπωσιασμένη από τον τρόπο που γυρνούσαν, ενθουσιασμένη με το μαύρο γράσο που γυάλιζε πάνω στους άξονες των τροχών.

Τελικά η μεγάλη άμαξα πέρασε χωρίς να την πλησιάσει πάρα πολύ. Τα μεγάλα βαρέλια χοροπηδούσαν πάνω κάτω θυμωμένα και δυσαρεστημένα, αλλά δεν έπεσαν ούτε κατακύλησαν πάνω της, όπως φοβόταν.

Κάθισε εκεί λίγο ακόμα περιμένοντας να περάσουν σφυροκοπώντας το καλντερίμι κι άλλα μεγάλα άλογα με τρίχες στα πόδια τους. Όμως μόνο ένα ακόμα εμφανίστηκε – ένα σκούρο καφετί άλογο, πετσιό και κόκαλο, που βάδιζε αργά

με το κεφάλι σκυφτό. Φορούσε ένα ψάθινο καπέλο με τρύπες για να εξέχουν τα αυτιά του και έσερνε ένα μικρό ζωγραφισμένο κάρο φορτωμένο με φρούτα και λαχανικά. Μια μεγάλη κοκκινοκίτρινη ομπρέλα πάνω από το κάθισμα του αμαξά είχε τυπωμένη τη λέξη ΜΠΛΟΥΜΙΝΓΚΝΤΕΪΛ. Ένας μελαμψός κάτισχνος άντρας περπατούσε δίπλα από το κάρο. Έφερε το χέρι πλάι στο στόμα του και είπε ένα παράξενο τραγούδι.

«Φράλες! Σπνάκι! Γογγύλια! Πράσινα μάρλια!»

Έλεγε «μάρλια» όπως έλεγε ο παπάς «Αμήν» στη λειτουργία. Γυναίκες βγήκαν από τα σπίτια τους, έκαναν μερικά σύντομα αλλά ζωηρά παζάρια με τον περιπλανώμενο μανάβη και μπήκαν πάλι μέσα νικητρίες κρατώντας ματσάκια παντζάρια ή καρότα, που τα ανέμιζαν σαν θριαμβευτικές πράσινες σημαίες.

Τα λαχανικά θύμισαν στη Μάρτζι ότι ήταν η ώρα τού φαγητού και στη σύντομη ζωή της ένα πράγμα είχε μάθει καλά: την ώρα του φαγητού έπρεπε να είσαι στο σπίτι. Πήρε ξανά τον ίδιο δρόμο από τον οποίο είχε έρθει. Τότε θυμήθηκε τα κορίτσια που της είχαν φερθεί με τόση κακία και γύρισε για να πάρει άλλο δρόμο. Έστριψε στη γωνία περιμένοντας να βρει αυτόν με τις πύλες. Όμως ήταν ένας άγνωστος δρόμος χωρίς πύλες. Άρχισε να νιώθει το βάρος της αταξίας της, που είχε παρατήσει τη μητέρα της δηλαδή, γι' αυτό προσπάθησε να είναι καλό κορίτσι και κοίταξε προσεκτικά αριστερά και δεξιά προτού διασχίσει τον δρόμο. Έστριψε σε μια άλλη γωνία. Καμία πύλη! Αναρωτήθηκε πού να ήταν, άρχισε να φοβάται ότι δεν υπήρξαν

ποτέ πύλες – ότι τις είχε φανταστεί. Ίσως να μην είχε ούτε μαμά. Ή μπορεί να είχε και η μαμά να μην την αγαπούσε πια και να την είχε αφήσει επίτηδες να χαθεί. Άλλωστε δεν είχε πει η μαμά ότι την επόμενη φορά που θα έκανε αταξία θα την έδινε στον σκουπιδιάρη;

Εκείνη τη στιγμή ένας άντρας βγήκε από ένα σπίτι. Είχε κοιμηθεί όλο το βράδυ και τη μισή μέρα σε ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα και η πρώτη επαφή με τον φρέσκο αέρα λίγο έλειψε να τον σκοτώσει. Τρέκλισε καθώς έπαιρνε μια βαθιά ανάσα. Η Μάρτζι νόμισε ότι ήταν ο σκουπιδιάρης που ερχόταν να την πάρει. Άνοιξε το στόμα της και άρχισε να ωρύεται. Ο άντρας την προσπέρασε παραπατώντας χωρίς να της ρίξει ούτε μια ματιά. Το σπίτι του ήταν γεμάτο πιτσιρίκια που ωρύνονταν. Ένα άγνωστο παιδί που ωρυόταν στον δρόμο τον άφηνε αδιάφορο.

Ακόμα κι αφότου ο άντρας είχε απομακρυνθεί με μεγάλες δρασκελιές και πια δεν τον έβλεπε, η Μάρτζι εξακολουθούσε να φωνάζει. Τελικά οι φωνές κόπασαν και έγιναν ένα παράλογο βαθύ αναφιλητό. Μια γυναίκα πλησίασε και κοντοστάθηκε.

«Τι συμβαίνει, κοριτσάκι μου;» την ρώτησε.

«Είμαι χαμένη».

«Χάθηκες;»

Μια εύσωμη γυναίκα κατέβηκε τα σκαλάκια του σπιτιού της και πλησίασε τρέχοντας.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε την πρώτη γυναίκα.

«Το παιδί χάθηκε».

Μια γυναίκα με αραιά γκρίζα μαλλιά τυλιγμένα τόσο

σφιχτά σε καφετιά μπικουτί από δέρμα κατσικιού, που φαινόταν το κρανίο της, εμφανίστηκε σε ένα ανοιχτό παράθυρο.

«Τι συμβαίνει εκεί κάτω;» ρώτησε δυνατά.

«Χάθηκε ένα κοριτσάκι!» ανήγγειλε με περισπούδαστο ύφος η εύσωμη γυναίκα.

«Ναι, ε;»

Το πρόσωπο της γυναίκας με τα μπικουτί ζώηρεψε από ενδιαφέρον καθώς δίπλωνε τα χέρια της πάνω στο περβάζι και βόλευε πάνω τους τα βαριά της στήθη. Επιτέλους, σκέφτηκε, κάτι ενδιαφέρον συμβαίνει στον δρόμο, κάτι για να περάσουν κάπως οι αργόσυρτες ώρες.

Κι άλλες γυναίκες βγήκαν στα ανοιχτά παράθυρα, κι άλλες εμφανίστηκαν στον δρόμο. Σε κάθε καινούργια γυναίκα που έσκυβε από το παράθυρο ρωτώντας «Τι συμβαίνει;» απαντούσαν όλες μαζί οι συγκεντρωμένες γυναίκες σαν χορός αρχαίας τραγωδίας: «Χάθηκε ένα κοριτσάκι!». Κι όταν επικρατούσε δραματική σιωπή, η Μάρτζι ύψωνε την τρεμάμενη φωνή της και έλεγε με γοερές κραυγές:

«Είμαι χαμένη!».

«Μάλλον χάθηκε» αποφάσισε κάποια που μόλις είχε εμφανιστεί.

«Ναι» συμφώνησαν οι υπόλοιπες.

Η εύσωμη γυναίκα προσπάθησε να την παρηγορήσει.

«Μην κλαις, μικρούλα μου. Κι εγώ χάθηκα μια φορά όταν ήμουν μικρό κορίτσι και με βρήκε η μαμά μου μετά από λίγο».

Η Μάρτζι, αφού της έριξε μια επιφυλακτική ματιά, αποφάσισε ότι μια γυναίκα τόσο μεγάλη και εύσωμη αποκλείεται να είχε υπάρξει κάποτε μικρό κορίτσι.

«Οχι!» δήλωσε κατηγορηματικά και διφορούμενα η Μάρτζι.

«Πες μου πώς σε λένε, μικρούλα μου» την καλόπιασε η γυναίκα «και θα πάω εγώ να βρω τη μαμά σου».

Η μικρούλα σταμάτησε να κλαίει και έκλεισε πεισματικά το στόμα της. Είχε την αίσθηση ότι θα της συνέβαινε κάτι κακό, αν αποκάλυπτε το όνομά της. Η εύσωμη γυναίκα προσπάθησε να την προσεγγίσει με έναν πιο έξυπνο τρόπο.

«Δεν μου λες... Πάω στοίχημα ότι δεν ξέρεις καν πόσων χρονών είσαι!»

Η ματαιοδοξία της Μάρτζι κλονίστηκε.

«Είμαι τέσσερα στα πέντε», ανήγγειλε.

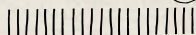
Οι γυναίκες χαμογέλασαν πονηρά μεταξύ τους. Οι ματιές που αντάλλασσαν έλεγαν «*Τώρα* κάτι γίνεται».

«Και πώς είπαμε ότι σε λένε, εσύ που είσαι τέσσερα στα πέντε;» ρώτησε με γλυκό ύφος η εύσωμη γυναίκα.

Η Μάρτζι σφράγισε τα χείλη της και έμεινε βουβή. Η γυναίκα δοκίμασε ένα άλλο κόλπο. Αγνόησε το παιδί και μίλησε εμπιστευτικά στο πλήθος των γυναικών.

«Ξέρετε κάτι; Τούτο το κοριτσάκι δεν έχει όνομα».

Δεν έπιασε. Κολακείες, δωροδοκίες, απειλές – τίποτα δεν έσπαγε τη σιωπή του παιδιού. Η εύσωμη γυναίκα παραιτήθηκε από τις προσπάθειες και ανακοίνωσε την ετυμηγορία της στο πλήθος.

Μπρούκλιν, δεκαετία του 1920. Η Μάρτζι Σάνον μόλις τελείωσε το σχολείο. Οι γονείς της είναι εξουθενωμένοι από την ασταμάτητη σκληρή δουλειά. Εκείνη διαπνέεται από ακλόνητη αισιοδοξία και από την πίστη ότι μια καλύτερη ζωή είναι εφικτή. Οι στόχοι της είναι απλοί: να βρει έναν άντρα να αγαπήσει, να κάνει οικογένεια και να ζήσει σ' ένα ωραίο σπίτι, όπου τα παιδιά της δεν θα γνωρίσουν ποτέ τον τρόπο της ανέχειας, την ανάγκη να κρυφτούν από γονείς που καβγαδίζουν και τον φόβο της τιμωρίας. Έτσι, όταν γνωρίζει τον Φράνκι Μαλόουν, πιστεύει ότι επιτέλους τα όνειρά της μπορεί να γίνουν πραγματικότητα.

Γραμμένο με απλότητα, τρυφερότητα και χιούμορ, το *Αύριο θα είναι καλύτερο* είναι μια διαχρονική ιστορία για τις χαρές και τους σπαραγμούς της οικογενειακής ζωής.

Ένας πραγματικός θησαυρός.

NPR

Όταν διαβάζουμε σήμερα Betty Smith, μαθαίνουμε να εκτιμούμε τα πολυδιάστατα πορτρέτα της εργατικής τάξης και μια οπτική του φεμινισμού που επικροτεί τόσο την εργασία όσο και τη μητρότητα ως έγκυρες επιλογές.

Kirkus

ISBN: 978-618-03-3640-5

9 786180 336405

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83640

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book